

Osnova příběhu: Ptačí příběh – strakapoud

Maminka dnes nemá dobrou náladu. Nic se jí nedaří. Při snídani připálí kaši. Pračka vydává divné zvuky jako by se chystala vydechnout naposledy. Maminka má strach, že bude muset někde sehnat jinou. Venku mrzne a její zimní boty mají díru.

Posílá Rozárku a Viléma, aby pověsili prádlo ven, dneska ho usuší mráz.

Zlobí se, že mají málo kolíčků, že je děti musely poztrácet.

Rozárka se brání.

Jde všichni s Vilémem prádlo. Jde jim to těžce. Je jim zima na ruce a šňůry jsou vysoko.

Když mají hotovo, uvidí pod krmítkem černobílé pero.

Je větší, než znají od sýkorek. Pozorně si ho prohlížejí. Čí asi je?

Odpověď na sebe nenechá dlouho čekat.

Na krmítku se objevil větší pták. Má černobílé peří a červený zadeček.

Děti si ho se zájmem prohlížejí.

To je skrakapoud, říká maminka. Víte, jak je v parku ten strom s dírou. Na jaře se tam staral o svá mláďata.

To je ten, jak ťuká do stromu? Myslíš, že někoho volá?

No spíš hlásí, že tady bydlí on, že tady je jeho teritorium.

Mohli byste dneska napsat tatínkovi, řekne maminka. Myslím, že by mu to udělalo radost. Vyrobíme mu přáníčka? Napadne Rozárku.

Musím jít odpoledne do práce, tak to by mohla být dobrá zábava, abyste se tu nenudily.

Mami, ale vždyť je sobota. Mračí se děti. Nedá se nic dělat.

Po obědě maminka odchází. Připomene dětem, že prádlo už bude suché, ať ho sundají.

Když přijdou ke šňůrám, tak vidí, že chybí další 2 kolíčky. A jedno tričko se tak válí na zemi, ještěže je pod ním jen bílý sníh.

Někdo je musel vzít. Co když to byl ten strakatý pták. A proč by je bral. To nevím, ale podívej, jak jsou hezké stříbrné s třpytkami.

Podívej támhle letí. Kšá běž pryč ty loupežníku.

Promrzlé děti přijdou domů a pouští se do psaní dopisů tatínkovi. Namalují si přáníčka s ptáčky.

Nevím, co mám tátovi napsat.

Já bych napsala, že se má vrátit před Vánoci domů. To by se ale maminka zlobila.

Nemůže přijet, má tam práci.

Proč nemá práci tady? Zlobí se Vilém.

Kdybychom tak měli nějaké peníze. Zabalili bychom je to přáníčka a táta by mohl přijet dřív. Jenomže žádné nemáme.

Na krmítku zas seděly sýkorky a poslouchaly, o čem si děti povídají. Mají starosti. Ale peníze sehnat neumí.

Přiletěl strakapoud. Pustil se do kousku loje, který tam včera připevnila maminka.

Děti si ho všimly. Otevřely okno a začaly ho vyhánět. Kšá, ne že nám zase sebereš naše stříbrné kolíčky. Všichni ptáčci se polekali a uletěli.

Děti se pustí znovu do psaní dopisů, ale moc jim to nejde.

Za oknem se mihne strakatý pták, nese v zobáčku lesklý obal od sušenky. Zas ten strakapoud, tady je důkaz, že sebral i naše kolíčky.

Rozárka pozoruje ptáka. Ale to není strakapoud, to je straka.

Babička o ní říkala, že je zlodějka.

Ale to znamená, že jsme tomu strakapoudovi křivdili.

V lednici je ještě trochu loje, tak mu ho dáme na krmítko.

A opravdu se za chvíli strakapoud objevil.

Podívej, jak mu chutná, usmívají se děti za krmítkem. Škoda, že nevíme, kde má ta straka zlodějka hnízdo.

Mohli bychom najít ztracené kolíčky a maminka by měla radost.

Nebo bychom mohli najít nějaký poklad, poslat ho tatínkovi, a on by přijel dřív a stihnul Vánoce.

Sýkorky si povídají s vrabčáky sý sý sý sý, já vím, kde má straka hnízdo. Čím čará rá čím čím čím, to ví každý, ale je to nedobytný hrad, je tvrdý vymazaný bahnem, a ještě má stříšku.

Já bych mohl pomoci, jsem šplhavec a mám silný zobák. Vmísil se do rozhovoru strakapoud. Ale musíte straku odlákat. To nebude těžké, lítá teď každý den k vánočnímu stromečku na náměstí, třptí se tak, že to straka nemůže vydržet.

Dobře, tak budete držet hlídku.

Přiblíží se ke stromu, kde má straka hnízdo. Zrovna odletěla, tak rychle.

Strakapoud vyšplhá nahoru, musí udělat do hnízda otvor. Najednou se celé hnízdo zaleskne. Straka se v poslední době čínala, je tu spousta stříbrných nití ze stromečku. A tady jsou kolíčky. Tak nejdřív ty. Vyhazuje je z hnízda na zem. A co by tady mohlo být ještě cenného. Kousek zrcátka, obal od bonbónu, hřebík, ... to je k ničemu. A co je tohle?

Nějaká mince, ale to není obyčejná mince, tahle je nějaká těžká a září takovým teplým světlem.

Vyhodí minci z hnízda, když už z dálky slyší, že se blíží straka domů. Zaťuká na strom, aby sýkorky věděly, že si musí pospíšet.

Straka nadává, ale sýkorky a strakapoud dostali kolíčky i minci do bezpečí. Mezi tím se setmělo.

Které okýnko je to správné. Ptáčkové jsou bezradní, když tu najednou uvidí Rozárku, jak dává do okna lucerničku. Krásně svítí do tmavé noci.

Položí kolíčky a minci na okno a letí se aspoň trochu prospat.

Ráno, když Rozárka otevře okno, aby nasypala zrní ptáčkům, čeká ji hotový poklad. Kolíčky dá na stůl.
A minci schová, aby ji mohla dát do dopisu.

Vstává maminka, která se pozdě v noci vrátila z práce. Jé kolíčky, to jste mi udělali velkou radost, že jste je našly.

Rozárka se jen usměje a mrká na rozespalého brášku.